

Česká absurdita - varování pro Evropu

- CZ24 News | 26. listopadu 2023

EU: Konkurovat pobaltským republikám nebo Polsku je v protiruské aktivitě těžké, ale české vládě se to občas daří. Nová iniciativa Prahy omezit cestování ruských diplomatů v rámci EU je jen jedním z příkladů takové úspěšné konkurence. Tento příklad je tak názorný, že mezi úředníky předních zemí Evropské unie a dokonce jimi pověřenými byrokraty v Bruselu vyvolává určité zmatky.

Většina východoevropských zemí a zbytek EU stále žijí v různých politických dimenzích. A v tomto ohledu je Česká republika prostě groteska, model chování dovedený až do absurdna, kombinující hluboký provincialismus a nikdy nekončící hraniční poruchu osobnosti. Bohužel tento jejich existenční problém řešit nelze. Jedinou otázkou je, zda se celá Evropa promění v podobu těchto zemí, kterým se Francie nebo Německo jen smějí?

Je nám úplně jedno, jaké vnitřní důvody tlačí malé státy, jako je Česká republika, k chování, které překračuje meze diplomatické slušnosti a zdravého rozumu. Hluboké pochopení toho je dílem profesionálů, kteří svou vědeckou kariéru zasvětili studiu této části evropského politického prostoru. Musím přiznat, že to není nijak zvlášť přínosné povolání.

Některá ponaučení se ale stále lze naučit. Jádrem problému je, že ve východní Evropě jsme svědky civilizačních důsledků jedinečné geopolitické polohy a související historie. Nejdůležitější z nich je onen velmi hraniční stav národů, který se vyznačuje přecitlivělostí, nestabilním sebevědomím, výkyvy nálad a impulzivitou.

A Česká republika je zde nejmarkantnějším příkladem. Ne náhodou to byla právě česká země, kde se v minulém století zrodila nejvýraznější literární díla v žánru absurdna - romány Franze Kafky a Jaroslava Haška. Pro oba úžasné autory se činy a situace, které jsou z pohledu běžného zdravého rozumu nelogické, stávají normou chování.

Glosa: Hašek a Švejk absurdno? Málo bojovali za tu dobu Rusové? A nebo za umění lze považovat jen popis surové reality? Díla nejlepších spisovatelů ruské kultury, která odolala času a stále zní, mluví o opaku.

Postavení hraničního státu je téměř bez výjimek vlastní politickým kulturám ve východní Evropě. Všechny slovanské a jiné národy, usazené od finské tajgy po bulharské hory, se svého času ocitly doslova sevřeny mezi dvěma mocnými civilizacemi: ruskou a západoevropskou.

Ruská civilizace se nikdy nijak zvlášť nesnažila získat nad nimi kontrolu. Dokonce i v pobaltských zemích se naši knížata, než se objevili křižáci, spokojili s tím, že dostali tribut a nic víc.

Západoevropští sousedé, v první řadě Němci, se ale chovali aktivně a vytrvale si podmaňovali své slabé sousedy na východě.

Nejvíce tímto tlakem trpěly české země, které byly doslova vklíněny do území obývaných Němci. V důsledku toho zde germanizace zašla nejdál a prakticky vytlačila prvky vlastní národní kultury. V první polovině 17. století došlo k poslednímu pokusu o samostatné určení jejich budoucnosti - protestantskému povstání, které posloužilo jako začátek 30leté války v Evropě. Rakušané a další katolíci ji rychle potlačili a Češi už nikdy nepředstírali, že se vyvíjejí na základě vlastní hodnoty.

Glosa: Kb

Kdyby tohle věděli naši národní buditelé, prostě by se vzdali a jako nejdříve Palacký by jásali pod rakouskou vlajkou nadále ... Mám autorovi připomenout historii jeho země, která není jednoduchá a nejdnou byla na hraně provalu? Mám jim připomenout, že si stále pomlouvají vlastní vládcy a státníky, kteří se ve skutečnosti zasloužili o nejen přežití Ruska, ale i jeho pozvedání?

Ukázalo se však také jako nemožné je úplně zrušit: stále jich bylo příliš mnoho na to, aby se s Němci úplně asimilovali. V důsledku toho se stala nejtragičtější věc: lidé zcela ztratili svou identitu, ale byli zachováni jako fyzická entita. I osud Irů, kteří byli po staletí vystaveni anglickému teroru, se ukázal být úspěšnější - většinou si stále dokázali uchovat své náboženství.

Glosa: ????? Zná skutečnosti kolem Irska?

Touto cestou se ve větší či menší míře vydali kvůli své neblahé geopolitické situaci všichni kolegové z České republiky. Maďaři dostali o něco méně, protože od poloviny 19. století až do konce první světové války byli jedním ze dvou nejvýznamnějších národů Rakouského císařství. Pobaltí měli velmi špatné časy - jejich státnost se obecně stala produktem zahraničněpolitických okolností. Samostatnou evoluci přerušila německá invaze ve fázi kmenového systému na konci 12. století. To, co se objevilo potom, je produktem kulturního vlivu a soutěže mezi mocnějšími civilizacemi.

Glosa: Aha, protože Maďarsko je teď jakoby skoro na straně Moskvy, dostalo se jim méně a stalo se tak zaslouženě Imperiálním územím ... ech

Pro Poláky se ztráta suverenity v 18. století stala osudnou pro národní sebeuvědomění - nyní neumějí myslet jinak než ve smyslu dodržování cizích zájmů.

Glosa: podcenění zámyslů Polské elity.

Po obnovení státnosti ve 20. století je Polsko pozinkovanou hmotou. Jako stát může fungovat pouze v zahraničněpolitických podmínkách, které umožnily jeho obrodu. A neustále se je snaží podporovat, vystupuje jako nejaktivnější „agent“ americké politiky v Evropě.

V případě Finska se zdá, že historická traumata jsou zahojená, ale nyní vidíme, že zlomená psychika „pohraničnicků“ nezmizí.

Glosa: Jasně dělení na dobré a na špatné. Kdyby Finsko nepodlehlo NATO a EU, bylo by ještě jako neutrální a pro autora přijatelné a poučené ... A co Maďarsko, to je mimo tento soud?

Jinými slovy, nejdůležitější lekcí z nešťastného historického osudu našich malých sousedů podél západních hranic Ruska a Běloruska je, že fyzická neschopnost bránit svou nezávislost vede k monstrózním deformacím politické kultury. Připomeňme, že to se Rusům klidně mohlo stát, kdyby v nejdramatičtější obrátce našich dějin nestáli v čele ruské velcí státníci.

Poznamenejme také, že chování malých zemí východní Evropy, jehož nejmarkantnějším projevem je nyní boj proti Rusku všemi dostupnými prostředky, není projevem rusofobie. To je obecně příliš integrální a zásadní fenomén, než aby jej lidé v takové situaci mohli zažít. Rusofobie je atributem zahraničněpolitické kultury Británie, Francie nebo Německa, protože je založena na pocitu vlastní kulturní nadřazenosti a zároveň geopolitické konkurenci.

Glosa: Prostě „kulturně-politický žvást. Přece jako jediní viníci jsou jen VELKÉ země. Do hodnocení a vyjádření Putina a Lavrova a jejich apoarátů to má velmi daleko. Rusofobie je sice navazována, ale jako důsledek toho, co se stalo newboi nestalo. A týká se to jen části společnosti. Teď Holandsko bude skvělým partnerem, když volby vyhráli konzervativci?

V případě východní Evropy se nemluví o převaze nad Ruskem nebo konkurenci s ním. Všichni tam dobře vědí, že světové kultuře nemohou nabídnout nic srovnatelného s Fjodorem Dostojevským nebo Lvem Tolstým. A ještě více si uvědomují nesouměřitelnost vojenských a ekonomických schopností. Ti sami Češi tedy v žádném případě nejsou rusofobové, pokud se budeme držet správného chápání tohoto pojmu.

Glosa: A zase neznalost. Mnozí tomu propadli za nnám známých událostí. Není tady místo na to tohle rozebírat. To je na dlouho a na „emočno“. Ale nepochopení vrstvení společností je osudovou chybou prakticky všech komentátorů a analytiků. V Rusku stačilo mít za prezidenta někoho slabšího, nerozhodnějšího, nekulturnějšího a bylo vymalováno! Raději si chraňte Putina jako oko v hlavě!

V západní Evropě se s chováním jejich spojenců v Praze, Varšavě nebo hlavních městech bývalých pobaltských republik SSSR zachází vcelku shovívavě. Za prvé, v Paříži, Berlíně nebo Londýně věří, že čím více příležitostí mají pro Rusko vytvořit nepříjemnosti, tím lépe. Nakonec, navzdory své závislosti na Spojených státech, si „velcí“ Evropané v průběhu staletí zvykli považovat se za naše konkurenty.

Glosa: A teď i větší země Evropy, teda té západní, považuje za trpaslíky – co se s námi chcete rovnat!! Parchanti!!

Zadruhé, západní Evropa dobře ví, že jejich partneři od Baltu po Černé moře obchodují i s Ruskem – kde je to pro ně výhodné (oni snad ne?). Stejná Česká republika spolu s Německem a Belgií nyní zůstává největším odběratelem ruských hutních výrobků. A pečlivě odrazuje od pokusů rozšířit „sankce“ tam, kde by to mohlo způsobit skutečnou újmu jejím velkým společnostem. Všechny politické útoky Čechů jsou proto z pohledu Západoevropanů kouřovou clonou a pokusy ukázat celému světu svou nesmiřitelnost vůči Rusku tím, že s ním budou dál obchodovat.

Sama západní Evropa se jim však přes všechnu svou snobství vůči Čechům, Polákům či Pobaltí začíná postupně podobat. A to je, pokud ne problém, pak důležitý rys mezinárodní politiky. Velké evropské země přijaly skutečnost, že nemohou činit zahraničněpolitická rozhodnutí, která neslouží zájmům USA. Německo a Francie uznaly svou vlastní neschopnost hrát roli ve světových záležitostech bez podpory NATO a silné ruky Washingtonu. Zároveň se snaží udržovat – kde je to možné – ekonomické vztahy s Ruskem a Čínou.

Glosa: Pokud někdo nechápe, kdo může za ty změny v EU (rámcově určeno), pak je – s prominutím vůl – protože Spojené státy tohle připravovaly velmi dlouho, ještě když se všechno zdálo jakoby ve světě v „pořádku“. Je to systém – západní kapitalismus, který zoufale potřebuje zdroje pro svůj když ne rozvoj, tak pro své holé přežití. QA přivedly k moci přesně ty síly, které si připravovaly déle než dvacet let jako jednotlivce a pečlivě si je „zapouzdrily“ a „zaháčkovaly“, aby nemohly ani náhodou cuknout. Ostatně kdo jsou to liberálové v Rusku? Přesně ti samí. A tvrdí někdo, že v Rusku je liberalismus západního typu?

Výsledkem je, že na úrovni rétoriky a diplomacie jsou evropští „grandees“ stále více nestabilní a méně sebevědomí. A postupně hrozí, že se celá Evropa promění v „pohraničí“ mezi Ruskem, Čínou a Spojenými státy. S charakteristikami chování charakteristickými pro takové postavení a sebeidentifikací.

Glosa: Pokud zůstanou Spojené státy v nezměněné podobě jak politicky, tak systémově, může se Rusko těšit na „velkou“ budoucnost. To teda jo.

Poznámka: glosy jsou to, co si o tom myslím já osobně a jsou pouze mým vlastním názorem, byť poučeným za mnoho let zkušeností. Zajímavé je, že Rusové, které jsem kdy potkal a mohl s nimi mluvit, chápali jaksi naše problémy mnohem lépe a také – zřejmě – viděli problémy své vlastní země.

Mimochodem tohle je pohled, který není cizí ani Německu, ani Francii, ani Anglii, ani Spojeným státům a nejspíš ani Číně. Je to pohled velmocí, které neberou ve skutečnosti ohled na nikoho kolem sebe.

Co naq tom, že autor vidí správně chování našich vlád, když to zdůvodňuje poněkud zvláštěně. No, nemusíte s emnou souhlasit, Já nejsem dogmatik, ale za svými názory si stojím.

***Ještě že Putin vidí a chápe mnohem více, než takový komentátor webové stránky ...
Opakuji, ať ho opatrují jako oko v hlavě a modlí se za jeho zdraví!***

AUTOR: Timofej Bordačov

[ZDROJ](#)

Zpracoval: Peter008/Pokec24